

[Arne Melchior]

deres olie, det, som vi andre er villige til at betale for den – og i hvert fald det, som de varer, vi selv leverer, er steget rent inflationsmæssigt. Det er helt klart, at olieleverandørerne dér havde et betydeligt efterslæb. Jeg er vidende om, at fra mit partis side og fra min egen side er disse betragtninger bestandigt gjort gældende. Jeg vil indrømme, at man ikke kan vide det hele, men der er ikke noget chokagtigt over de prisstigninger, der har været. Man kan have haft forskellige forventninger til det, men det var ikke urealistisk i 1976 at sige: det må antages, at olieprisen vil stige på linje med andre priser og indhente resten af sit efterslæb. Det var der masser, der vidste også dengang. Jeg har indrømmet, at man kan være lidt uenig om tempoet, men at der skulle være tale om ændrede forudsætninger i forhold til 1976, det tillader jeg mig at bestride.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal ikke sige, at oliepriserne er steget chokagtigt. Det eneste, jeg vil sige, er, at en del af baggrunden for genforhandlingerne 1976 var altså, at priserne netop i 1976 var gået ned. Når man kiggede på de kraftige stigninger, der havde været året før, kunne det godt være ganske vanskeligt at forudse, hvad der egentlig ville ske. Stadig væk skal kontrakten af 1976 ikke undskyldes mere, end den kan bære, men det gør det sværere at forhandle den. Når oven i købet EF udtaler sig om, at det er muligt, man kunstigt må holde priserne oppe, giver det alt andet lige nok en lidt vanskeligere forhandlingsposition. Det er det, jeg egentlig har villet understrege, at der trods alt er sket nogen ting siden 1976.

Waldorff (VS):

Da vi diskuterede finanslovsforslaget før jul, sagde jeg, at vil ville have forsvoret, at vi nogen sinde skulle komme i den situation, at vi havde ønsket at få hr. Brusvang tilbage som politisk ordfører. Nu er det blevet værre, for nu må vi sige, at vi ville have forsvoret, at vi nogen sinde skulle komme i den situation, at vi ønskede at få hr. Brusvang som energipolitisk ordfører; også her er det hr. Arne Melchior, der er konkurrent.

Hr. Brusvang understregede, at det var en fuldstændig uacceptabel situation. Jeg synes faktisk, det, han sagde, var udmærket, nemlig at man laver det ene indkomstpolitiske indgreb efter det andet, at man laver afgifter, at man griber ind i dyrtidsreguleringen, at man trækker energien ud af dyrtidsreguleringen, men at man viger tilbage for at gribe ind over for de meget betydelige fortjenester, der er tale om i Nordsøen. Her kommer hr. Arne Melchior altså i vanskeligheder, fordi han her i anden omgang skal til at camouflere, hvad det egentlig er, han mener, når han siger, at flertallet ikke har ret. Det blev forsøgt bortforklaret som et spørgsmål om teknik med hensyn til folkeafstemninger, men den reelle opfattelse satte sig alligevel igennem, fordi folk jo ikke kan forstå, hvad dette her handler om, det var alt for indviklet osv. Det er det sædvanlige, man hører. Men det, det handler om, er, at hr. Arne Melchior altså til enhver tid er klar til at tilsidesætte det store flertals interesser i en sådan sag, når det drejer sig om at forsvare en privatkapitalistisk virksomhed som A. P. Møller. Jeg synes, det er særlig interessant, at vi stort set intet har hørt fra centrum-demokraterne om, hvad det egentlig var for energipolitiske mål, de havde at forfølge i denne sag. Det hele har været en gang sniksnak om, hvordan man skal optræde, når man har en aftale og der eksisterer en koncession osv.

Jeg synes nu heller ikke, det, vi hørte fra statsministeren, om, hvad det var for energipolitiske mål, man skulle forfølge, var alt for konkret. Det blev også mest til en diskussion om forhandling, hvem var skyld i, de ikke var gået, osv.

Vi fik én konkret oplysning, og den vil jeg gerne repetere, nemlig at man kunne have stået i den situation før jul, at man havde tabt væsentlige samfundsmæssige interesser på gulvet, og at det ville have været katastrofalt, om man havde taget imod A. P. Møllers tilbud på det tidspunkt. Det er jeg selvfølgelig meget enig i. Men når så A. P. Møller kort efter, nemlig efter det første udkast til lovforslagene, udtaler, at man egentlig har været meget tæt på hinanden, kunne man umiddelbart fristes til at konkludere, at regeringen altså har været fantastisk tæt på at begå præcis den katastrofe, det vil være at gå ind på A. P. Møllers tilbud.